

Sygn. akt IX Ka 674/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2015 roku

Sąd Okręgowy w Toruniu IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Jarosław Sobierajski (spr.)

Sędziowie SSO Rafał Sadowski

SSO Aleksandra Nowicka

Protokolant stażysta Marzena Chojnacka

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Toruniu Barbary Dryzner

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2015 roku

sprawy **M. O.** oskarżonego o przestępstwo z art. 178 a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Chełmnie

z dnia 23 października 2014 roku sygn. akt II K 393/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu grzywnę w wysokości 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

II. w pozostałym zakresie tenże wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za II instancję i wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IX Ka 674/14

UZASADNIENIE

M. O. został oskarżony o to, że:

w dniu 24 sierpnia 2014 r. o godzinie 3:30 w miejscowości K., kierował w ruchu lądowym motorowerem marki M. o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości z wynikiem 0,86 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu określonym w wyniku badania urządzeniem A., **tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 kk.**

Wyrokiem z dnia 23 października 2014 roku, wydanym w sprawie II K 393/14 Sąd Rejonowy w Chełmnie uznał oskarżonego M. O. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu w akcie oskarżenia, tj. występku z art. 178a § 1 kk i za to na mocy art. 178a § 1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata. Jednocześnie, na podstawie art. 73 § 1 kk Sąd oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego, a na mocy art. 42 § 2 i art. 43 § 1 kk orzekł wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 (dwóch) lat. Na mocy art. 72 § 1 pkt 4 i 5 kk zobowiązał oskarżonego do wykonywania pracy zarobkowej i do powstrzymywania się od

nadużywania alkoholu. Jednocześnie Sąd zwolnił oskarżonego od opłaty sądowej oraz kosztów sądowych, którymi obciążył Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku **apelację wniósł prokurator**, zaskarżając go w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego M. O., zarzucając mu mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 343 § 7 kpk w zw. z art. 335 § 1 kpk, polegającą na skazaniu oskarżonego wyrokiem bez przeprowadzenia rozprawy i nieorzeczeniu kary grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych w wysokości 10 zł każda, wbrew treści wniosku uzgodnionego przez oskarżonego z prokuratorem.

W konkluzji apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez jego uzupełnienie o orzeczenie - na podstawie art. 71 § 1 kk - kary grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora zasługiwała na uwzględnienie.

Istotnie zaskarżony wyrok został wydany z obrazą przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 343 § 7 kpk w zw. z art. 335 § 1 kpk, która miała istotny wpływ na jego treść.

Z akt sprawy wynika, że prokurator we wniosku złożonym w trybie art. 335 § 1 kpk, domagał się, po uznaniu oskarżonego winnym popełnienia zarzucanego mu występku z art. 178a § 1 kk bez przeprowadzenia rozprawy, wymierzenia mu kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat tytułem próby, oddania oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora, zobowiązania go do wykonywania pracy zarobkowej i powstrzymywania się od nadużywania alkoholu, wymierzenia mu środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznymi w ruchu lądowym przez okres 2 lat, a także kary grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł oraz zwolnienia go od opłat i kosztów postępowania (k. 33v). W dniu 4 września 2014 r. oskarżony złożył wyjaśnienia i wniósł o dobrowolne poddanie się karze - porozumienie między oskarżycielem publicznym a prokuratorem zostało odzwierciedlone we wniosku złożonym wraz z aktem oskarżenia (k. 24). Na posiedzeniu w dniu 23 października 2014 r. sąd postanowił na mocy art. 343 kpk uwzględnić wniosek oskarżyciela o skazanie oskarżonego M. O. bez przeprowadzenia rozprawy, uznając że okoliczności popełnienia czynu nie budzą wątpliwości, oskarżony przyznał się do popełnienia czynu, a cele postępowania zostaną osiągnięte pomimo nieprzeprowadzenia rozprawy. Na posiedzeniu prokurator podtrzymał złożony wniosek (k. 41). W realiach sprawy sąd meriti uwzględniając wniosek prokuratora w trybie art. 335 § 1 kpk i wydając wyrok na posiedzeniu, nie orzekł w ogóle o karze grzywny, mimo uzgodnień prokuratora i oskarżonego w tym względzie.

Podkreślić należy, że przewidziana w art. 335 kpk instytucja skazania bez przeprowadzania rozprawy jest jedną z form konsensualnego zakończenia procesu karnego, co oznacza, że możliwość jej zastosowania uzależniona jest przede wszystkim od uzyskania przez prokuratora zgody oskarżonego na orzeczenie proponowanej przez niego we wniosku o skazanie bez rozprawy kary lub środka karnego. Ich uzgodnienie przez oskarżyciela i oskarżonego, stanowiące zawarty między nimi swoisty konsensus, jest jedną z przesłanek formalnych warunkujących sądowi możliwość skorzystania z tej instytucji. To niewątpliwe, bo mające umocowanie w samej treści art. 335 § 1 kpk, uregulowanie rodzi określone procesowe konsekwencje. Jedną z nich jest związanie sądu orzekającego wnioskiem prokuratora, tak co do wymiaru kary, jak i środków karnych. Orzekając niezgodnie z jego treścią, sąd tym samym narusza warunki tej ugody zawartej pomiędzy prokuratorem i oskarżonym, która właśnie tylko tak określiła przesłanki dobrowolnego poddania się odpowiedzialności karnej przez oskarżonego (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2014 r., III KK 354/14, LEX nr 1545155, Prok.i Pr.-wkł. 2015/3/13). Innymi słowy, sąd rozpoznający wniosek złożony na podstawie art. 335 § 1 kpk może albo uwzględnić wszystkie elementy porozumienia prokuratora i oskarżonego i wydać wyrok odpowiadający temu uzgodnieniu, albo wniosku nie uwzględnić, nie może natomiast, bez porozumienia ze stronami zawartego uzgodnienia procesowego, samodzielnie dokonywać modyfikacji poszczególnych elementów tego uzgodnienia (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2013 r., V KK 342/13, Prok.i Pr.-wkł. 2014/2/11, LEX nr 1402697). Każda

samodzielna zmiana treści takiego wniosku przez sąd stanowi zmianę warunków porozumienia zawartego pomiędzy prokuratorem a oskarżonym, co w konsekwencji oznacza, że sąd wymierza oskarżonemu karę, na którą prokurator i oskarżony nie wyrazili zgody. Jeżeli zatem sąd orzeka na posiedzeniu z wniosku prokuratora o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy, bez uprzedniej modyfikacji stanowiska stron, karę inną od proponowanej przez oskarżyciela, albo też karę, na którą oskarżony nie wyraził wcześniej zgody, to tym samym rażąco narusza art. 335 § 1 kpk i art. 343 § 7 kpk (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2013 r., IV KK 57/13, Prok.i Pr.-wkl. 2013/9/12, LEX nr 1314559).

W ocenie sądu odwoławczego, przenosząc powyższe rozważania natury ogólnej na grunt niniejszej sprawy, uznać należało, że doszło do "pomyłki" sądu a quo polegającej na niedostrzeżeniu, że prokurator i oskarżony uzgodnili nie tylko wymierzenie kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby, ale również wymierzenie kary grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych przy przyjęciu wysokości jednej stawki na kwotę 10 zł. Właśnie w tych kategoriach należy postrzegać dokonaną przez sąd I instancji nieuprawnioną modyfikację elementów porozumienia oskarżyciela publicznego i oskarżenia - sąd niewątpliwie uwzględnił bowiem wniosek, nie dostrzegając potrzeby do rozpoznania sprawy na zasadach ogólnych (art. 343 § 7 kpk); wskazuje na to zarówno wprost postanowienie sądu wydane na posiedzeniu w dniu 23.10.2014 r., jak i treść uzasadnienia wyroku.

Z uwagi na powyższe, sąd odwoławczy na mocy art. 437 § 1 i 2 kpk i art. 438 pkt 1 kpk zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 71 § 1 kk wymierzył oskarżonemu M. O. grzywnę w wysokości 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok sąd odwoławczy utrzymał w mocy, gdyż nie stwierdził uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze i będących podstawą do uchylecia lub zmiany wyroku z urzędu w dalszej części.

Ponadto na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk, kierując się zasadami słuszności, sąd odwoławczy zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, mając na względzie w szczególności fakt, że zmiana zaskarżonego wyroku była spowodowana wyłącznie wadliwym rozstrzygnięciem sądu pierwszej instancji, zupełnie niezawinionym przez oskarżonego.